

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **H. W.**, nar. ..., st. příslušnost Nigerijská federativní republika, hlášena k pobytu v Příjímacím středisku Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-264/ZA-ZA11-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět věci

Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. OAM-264/ZA-ZA11-ZA15-2017, žalovaný vyslovil, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a proto řízení o žádosti zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný současně určil, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování

source not found.

žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublin III“ nebo „dublinké nařízení“), **je Italská republika.**

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčí žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 – 15 Dublin III. V takovém případě žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení, stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z výše uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný sejmul žalobkyni otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC, když následně zjistil, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobkyní podána v Italské republice, a to dne 2. 11. 2016, a proto státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je Italská republika. Žalovaný se zabýval i skutečností, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 listiny základních práv Evropské unie, přičemž dospěl k závěru, že takové riziko žalobkyni nehrozí.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně se včas podanou žalobou ve znění jejího doplnění domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Namítala, že v předcházejícím řízení byla zkrácena na svých právech a že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, článek 3 odst. 2 druhý pododstavec a článek 17 dublinkého nařízení a článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) spolu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu.

Žalobkyně je přesvědčena, že v případě jejího návratu do Itálie by byla vystavena zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího či dokonce nelidského zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy, resp. článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), a to zejména s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a tvrdí, že přestože se tento případ týkal rodiny s malými dětmi, je některé obecnější závěry ESLP potřeba zohlednit rovněž v jejím případě. Dle jejího názoru byl žalovaný povinen zabývat se tím, zda její navrácení do Itálie nebude znamenat porušení článku 3 Úmluvy, resp. článku 4 Listiny, a to zejména s ohledem na přijímací podmínky, které by se jí v Itálii mohly dostat. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek velkého senátu ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, kdy soud shledal porušení článku 3 Úmluvy v důsledku toho, že dotčený stěžovatel by jako žadatel o mezinárodní ochranu musel žít v Řecku na ulici. ESPL v odůvodnění tohoto rozsudku zdůraznil, že žadatele o mezinárodní ochranu je třeba považovat za zranitelné osoby, které si vyžadují zvláštní ochranu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponuje žádnými finančními prostředky, jež by mohla využít k obstarání si vlastního bydlení, nelze vyloučit, že v případě jejího navrácení do Itálie by mohla být ponechána bez materiálních podmínek a nucena žít na ulici. Na

source not found.

uvedeném nic nemění ani skutečnosti, že během jejího dřívějšího pobytu v Itálii žádné podobné problémy neměla.

Žalobkyně dále poukázala na zprávu Švýcarské rady pro uprchlíky ze srpna 2016, z níž vyplývá, že italský přijímací systém je neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny, často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových opatřeních, žadatelé nebo i držitelé mezinárodní ochrany pak často skončí na ulici bez jakékoli pomoci. Kromě toho tato zpráva podle žalobkyně poukazuje na to, že dublinští navrástenci jsou jen malá skupina, neexistuje propracovaná procedura, jak je přijmout zpět do azylového systému. Situace lidí, kteří v Itálii získali ochranu, je špatná, nemají nárok na státní podporu, často končí bez domova na ulici, ve slumech nebo squatech. Vzhledem k málo příležitostem uplatnit se na trhu práce má mnoho žadatelů i držitelů mezinárodní ochrany pouze omezené možnosti vydělat si na živobytí a proto pracují nelegálně, jsou často zneužíváni a v případě žen je častá prostituce. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii je dle žalobkyně i v současné době citlivá a vyvíjí se. K přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do této země je třeba obecně přistupovat s velkou opatrností. Žalovaný se však takovými úvahami vůbec nezabýval, přestože v napadeném rozhodnutí uvádí, že se věnoval tomu, zda v případě Itálie nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.

Ve světle informací svědčících o existenci důvodných obav, že italský azylový systém a přijímací podmínky žadatelů vykazují systémové nedostatky, je dle žalobkyně odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné. Lze důvodně pochybovat, že v případě jejího nuceného návratu do Itálie by byla dostatečně garantována její práva, přičemž správní orgán se otázkou dostatečné garance práv žalobkyně v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. V jeho odůvodnění zcela ignoroval požadavky ESLP, které jsou kladeny na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Úmluvy. Žalovaný pouze poukázal na zcela obecné informace, jimiž je možné argumentovat v podstatě v každém případě předání žadatele do Itálie. Uvedla, že existence rozhodnutí ESLP nebo Soudního dvora EU deklarující nemožnost navrástenci žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie by samozřejmě mělo význam pro úvahy o možnosti předání žalobkyně do Itálie, nicméně neexistence žádného takového rozhodnutí automaticky neznámá, že správní orgán může rezignovat na posouzení aktuální situace v Itálii s ohledem na okolnosti případu dotčeného žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobkyně opětovně odkázala na rozsudek ESLP ve věci Tarakhel, z něhož vyplývá, že za určitých okolností může být dublinský transfer žadatelů do Itálie v rozporu s čl. 3 Úmluvy. I některé členské státy rozhodly o nemožnosti přemísťování žadatelů do Itálie, jako např. Belgie, která zabránila transferu žadatelky - svobodné ženy. Žalobkyně dále odkázala na aktuální zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Itálii za rok 2016, která popisuje nevyhovující stav přijímacích zařízení v Itálii. Z tohoto dle žalobkyně plyne, že pokud by byla navrástena do Itálie, existuje důvodná obava, že by mohla být vystavena ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení s ohledem na nevyhovující přijímací podmínky žadatelů.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný v jejím případě vůbec nezohlednil možnost užití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Dublin III. Žalobkyně sice není nezletilou osobou, nicméně v jejím případě jde o tzv. zranitelnou osobu, jde o mladou

source not found.

ženu ve věku blízkému nezletilým (22 let). Z těchto důvodů by měla být považována za zranitelnou osobu a k rozhodnutí o jejím přemístění by mělo být přistupováno s mnohem větší důkladností a opatrností. Uvedla, že na nutnost vyžadovat ze strany Itálie dostatečné individuální záruky při předávání zranitelných skupin osob na základě dublinského nařízení nedávno upozornil i rakouský ústavní soud (rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016). Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, na jehož správnosti a zákonnosti setrval. Stejně jako v rozhodnutí zopakoval, že v případě žalobkyně nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany, které žalobkyně podala v Italské republice, proto žalovaný aplikoval čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalovaný na základě provedené lustrace v databázi EURODAC zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany na území Italské republiky jako prvním členském státě Evropské unie, proto odeslal dne 19. 4. 2017 italské straně žádost o přijetí zpět dle dublinského nařízení. Dne 2. 5. 2017 správní orgán obdržel informaci, že Italská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznala. V napadeném rozhodnutí žalovaný rovněž dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v případě Italské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Odkázal v tomto směru na správní spis a na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobní námitku nedostatečného posouzení možnosti uplatnění diskrečního ustanovení dle čl. 17 dublinského nařízení žalovaný odmítl jako nedůvodnou, neboť správní orgán dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) článek 17 odst. 1 cit. nařízení v projednávaném případě nemohl vůbec aplikovat, neboť k jeho aplikaci neměl diskreční oprávnění. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Azs 67/2016, v němž NSS konstatoval: *„Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (článku 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě "zbytkového" kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.“*

K žalobní námitce stran nedostatečného posouzení možnosti přesunu do Itálie a vedení zde azylového řízení, žalovaný zopakoval, že Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo zcela jasně v případě Řecka. Žalobkyně ani přes obsáhlost své žaloby neposkytla žádný důkaz ani tvrzení, že by v

source not found.

Italské republiky v případě jejího navrácení nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by v této zemi existovaly systémové nedostatky v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobkyně rovněž ani v průběhu řízení správnímu orgánu nesdělila žádné konkrétní skutečnosti, kterých se obává v případě návratu do Italské republiky, a které by snad bránily jejímu předání do tohoto příslušného státu. Žalobkyně v žalobě odkázala na dřívější judikaturu ESLP (rozsudek ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a M.S.S. proti Řecku a Belgii), z nichž vyplývá vyvratitelnost domněnky/předpokladu, že státy podílející se na dublinském systému dodržují za všech okolností základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněné Úmluvou. Nicméně žalovaný nijak nerozporoval a ani nyní tak nečiní, že by tato domněnka nebyla vyvratitelná, pouze setrvává na závěru, že z jemu dostupných informací a zpráv, které jsou obsaženy ve správním spise (viz Itálie, Informace OAMP, azylový systém ze dne 2. 12. 2016) neplyne namítané porušení čl. 3 Úmluvy v případě návratu žalobkyně do Itálie s ohledem na nevyhovující přijímací podmínky. Z žaloby je zřejmé, že žalobkyně se obává porušení tohoto článku Úmluvy v tom, že jí nebude z kapacitních důvodů poskytnuto ubytování a bude ponechána na ulici. Dle názoru správního orgánu i tuto jedinou obavu žalobkyně je možno označit za pouhou spekulaci, neboť žalobkyně neuvedla, že by v minulosti měla jakékoliv problémy s italskými orgány, a to i přesto, že svou první žádost o mezinárodní ochranu podala na území Italské republiky, taktéž nelegálně hranice EU překročila právě na italském území dne 25. 1. 2016. Nějaký čas tedy na území Italské republiky pobývala, než se dostala do ČR, i tak žádné problémy z dřívějšího pobytu v zemi neměla. Správní orgán odkázal na jeden z nejnovějších rozsudků NSS ze dne 24. 5. 2017, č.j. 2 Azs 127/2017-25, který k zatížení italského azylového systému v důsledku velkého množství žádostí o azyl uvedl, že by v případě přijetí takovéto argumentace bylo „možno zpochybnit funkčnost každého azylového systému členského státu EU potýkajícího se s větším množstvím žádostí o azyl. Takto však pojem závažných důvodů k domněnce o existenci systematických o existenci systematických nedostatků azylového řízení v určitém státě chápat nelze. Musí se jednat o konkrétní nedostatky postihující významnější počet v daném státě vedených azylových řízení, tj. o nedostatky systematického charakteru (časté, opakovaně se objevující a dotýkným státem účinně neodstraňované) a mající takovou povahu, že ve svém celku naznačují zvýšenou pravděpodobnost neférového, nedostatečně důkladného či jinak k tíži žadatelů o azyl vadného řízení a rozhodnutí o žádosti o azylu. Musí jít přitom o vadnost dosahující ve vztahu k žadatelům o azyl intenzity nesoucí s sebou v nikoli ojedinělých případech riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Nic takového z dostupných informací o Itálii neplyne“, uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku. Ani sama žalobkyně neuvedla důvody, které by jí bránily k návratu do Italské republiky, které by správní orgán vedly k závěru, že v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie či čl. 3 Úmluvy. Žalobkyně dříve s italskými orgány problémy neměla a důvodem k jejímu setrvání na území ČR je skutečnost, že v Itálii nikoho nezná a v ČR žijí lidé, kteří jí pomohli.

Dále žalovaný zopakoval jako v napadeném rozhodnutí, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a

source not found.

Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Správní orgán pak též zdůrazňuje, že ani na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. *„V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum – toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie,“* uvedl NSS v uvedeném rozsudku.

Žalovaný uzavřel, že po individuálním posouzení případu žalobkyně, která není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jejího transferu do Italské republiky potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. Žalobkyně je mladou, ale dospělou ženou, která nemá na území Evropské unie žádné rodinné závazky a je v dobrém zdravotním stavu. Situaci žalobkyně nelze rozhodně přirovnávat ke zvlášť ztížené situaci rodiny se šesti malými dětmi (jako tomu bylo v případě Tarakhel proti Švýcarsku), a není proto ani nutné získat individuální záruky od italských orgánů o podmínkách přijetí žalobkyně v Itálii. Uvedl, že dle ustálené judikatury Ústavního soudu musí mučení, nelidské či ponižující zacházení vždy dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Evropské úmluvy. Poukázal též na skutečnost, že Italská republika jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v České republice. Závěrem žalovaný odkázal na tiskovou zprávu Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 (dostupná na europa.eu/rapid/press-release_IP-16-4281_cs.pdf), která informuje o pokroku evropského programu pro migraci, v níž se mimo jiné uvádí, že *„Itálie i Řecko však vyvinuly v posledních měsících při zvládání uprchlické krize heroické úsilí. Nejlépe o tom vypovídá skutečnost, že dnes uzavíráme řízení o porušení povinnosti se snímáním otisků prstů a registrací migrantů,“* řekl komisař pro migraci, vnitřní věci a občanství Dimitris Avramopoulos. Závěrem uvedl, že je zřejmé, že i Itálie nadále čelí velkým migračním tlakům a že i v italském azylovém systému

source not found.

se jistě najdou určité nedostatky. Nejedná se však o takové nedostatky, které by automaticky vylučovaly převod žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky proto, že tyto nedostatky by byly natolik závažné, tedy systémové, a že by v případě přemístění každého žadatele do Italské republiky vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 7. 6. 2017 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

K opakované žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žalobě (podrobně odůvodněné) krajský soud usnesením ze dne 10. 8. 2017 přiznal žalobě odkladný účinek.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 24. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ní byl proveden i pohovor. Totožnost žalobkyně vzal žalovaný za prokázanou z jejího čestného prohlášení učiněného stejného dne, neboť nedisponovala žádnými doklady, které by její totožnost osvědčovaly. Tvrdila, že se narodila v roce 1999. Uvedla, že z vlasti vycestovala v srpnu 2016 autobusem do Libye. Po určité době pokračovala lodí do Itálie, kam připlula v dubnu 2017 a hned odjela do ČR. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedla skutečnost, že to zde nezná. Bylo jí řečeno, že musí požádat o azyl, aby ji policie nemohla zadržet. V průběhu pohovoru sdělila, že ve vlasti nikoho nemá (rodiče i bratr byli zabiti), zachránila ji dívka, která ji odvezla do nemocnice a poradila jí, aby s ní odjela do ČR. Odcestovaly spolu, po příjezdu do ČR dívka zmizela. Žalobkyně v Praze potkala nigerijského muže, který ji nechal u sebe přespát a poradil jí, aby odjela do tábora a zakoupil jí jízdenku. Uvedla, že otisky prstů ji poprvé sejmuli až v ČR. Po konfrontaci dokladů z Italské republiky připustila, že se tak mohlo stát i v Itálii, ale nepamatuje si to. Popřela, že by do Itálie připlula již v lednu 2016. Jméno, pod kterým je vedena v Itálii, nezná. Popřela, že by se narodila dne 18. 11. 1994, jak vyplynulo z lustrace provedené v Italské republice. Souhlasila s tím, že jí bude v ČR provedena zkouška věku. K dotazu správního orgánu, zda ji někdo v minulosti nutil k prostituci, uvedla, že nikoli. Po poučení o důsledcích dublinského nařízení k dotazu žalovaného uvedla, že jí nebrání žádné důvody v návratu do Itálie (s italskými orgány žádné potíže neměla) a v případě rozhodnutí je tam ochotna odcestovat. V Itálii však nikoho nezná a v ČR jsou lidé, kteří jí pomohli.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že žalobkyně dne 2. 11. 2016 požádala v Itálii (v Lamezia Terme) o mezinárodní ochranu, přičemž první otisky jí

source not found.

byly na území Itálie sejmuty již dne 25. 1. 2016 v Cantanzaro; žádost ČR ze dne 19. 4. 2017 adresovaná Italské republice o přijetí žalobkyně zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala v ČR a odpověď italské strany ze dne 2. 5. 2017, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně. Ve spise je dále založena zpráva z nemocnice Ivančice ze dne 24. 4. 2017, radiologické oddělení, RTG o provedení zkoušky věku žalobkyně se závěrem, že se jedná o osobu ve věku minimálně 20 let (kostní věk) a Informace OAMP, azylový systém ze dne 2. 12. 2016.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

V čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyně použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8-15 a dospěl k závěru, že v případě žalobkyně je třeba aplikovat článek 3 odst. 2 citovaného nařízení o příslušnosti Italské republiky.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o

source not found.

nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27, dostupný na www.nssoud.cz), která vymezuje povinnost správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Příslušnou argumentaci dále zopakoval a doplnil ve vyjádření k žalobě (viz výše bod III.). V průběhu správního řízení žalobkyně neuplatnila žádné námítky či výhrady co do úrovně azylového systému v Itálii. Naopak uvedla, že jí nebrání žádné důvody v návratu do Itálie, přičemž negovala jakékoliv potíže s italskými orgány a v případě rozhodnutí je tam ochotna odcestovat.

Pokud žalovaný odůvodnil, že *„Itálie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva... je považována za bezpečnou zemi původu, Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie...“* (viz str. 4-5 odůvodnění napadeného rozhodnutí a bod III. výše), lze takový závěr považovat za přezkoumatelný. Žalovaný uvedené zhodnocení opřel o Informaci OAMP, azylový systém ze dne 2. 12. 2016, která vychází ze zdrojů jako je AIDA, EMN, EASO, UNHCR, MZV USA, popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně v Italské republice včetně opravných prostředků a možností právní pomoci, dublinský systém, azylová zařízení a možnosti pobytu v nich. Z rozhodovací praxe je zdejšímu soudu známo, že ještě v nedávné minulosti krajské soudy a následně i Nejvyšší správní soud rušily rozhodnutí žalovaného ve vztahu k čl. 3 odst. 2 druhému pododstavci Dublin III z důvodu, že úvaha žalovaného o tom, že v dané zemi neexistují systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nebyla podložena konkrétními důkazy nebo že zprávy a doporučení, o které žalovaný své závěry opíral, nebyly součástí správního spisu. Z uvedeného důvodu bylo rozhodnutí žalovaného potažmo krajských soudů nepřezkoumatelné. Taková situace však v projednávaném případě nenastala. Zpráva, z níž žalovaný vycházel, je součástí správního spisu a žalobkyni bylo umožněno se s jejím obsahem seznámit. Nadto žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal i na tiskovou zprávu Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 (včetně její dostupnosti na internetovém portálu), která informuje o pokroku evropského programu pro migraci, mj. v Italské republice. Krajský soud k uvedenému doplňuje, že v důsledku geografické polohy Itálie je nepochybné, že i nadále čelí velkým migračním tlakům. Lze připustit, že v italském azylovém systému se jistě najdou nedostatky, ne však takové, které by automaticky vylučovaly přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky z důvodu rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Se žalovaným lze souhlasit i v tom, že případ žalobkyně (svobodná, dospělá mladá žena) nelze srovnávat s případem Tarakhel proti Švýcarsku, kdy do Itálie měla být přemístěna rodina se šesti malými dětmi.

Z výpovědí žalobkyně a jejího čestného prohlášení o její totožnosti a věku a skutečností, které žalovaný ohledně těchto skutečností získal v součinnosti s italskou stranou, je zřejmé, že žalobkyně uváděla nepravdivé údaje. Ač se ve správním řízení snažila o posouzení své žádosti jako osoby na prahu zletilosti, provedenou zkouškou věku bylo prokázáno, že je jí nejméně 20 let. V žalobě dokonce připustila svůj zřejmě pravý věk 22 let (to by odpovídalo datu narození 18. 11. 1994, jak bylo zjištěno v Itálii) a domáhala se posouzení jako zranitelné osoby. Aniž by soud uvedenou skutečnost zlehčoval, lze jednání žalobkyně označit jako účelové s cílem dosáhnout neuplatňování principů Dublin III. Soud neshledal v postupu žalovaného a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobou vytýkané pochybení, k učiněným závěrům se přiklání.

Žalobou je rovněž namítáno porušení článku 17 dublinského nařízení (diskreční ustanovení) žalovaným, v němž je uvedeno, že odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou použití uvedeného článku jsou humanitární důvody, které vyplývají z rodinných či kulturních důvodů s cílem sloučení rodiny. K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 citovaného nařízení soud odkazuje na výše uvedené vyčerpávající vyjádření žalovaného, které je opřeno o právní názor Krajského soudu v Praze, s nímž se zdejší soud ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Hradec Králové 12. září 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

pokračování
source not found.
R. V.